

Η αναπνοή μας

Ο σφυγμός μιας πόλης χτυπάει στο κέντρο της. Ο χαρακτήρας της φαίνεται στο κέντρο. Οι κάτοικοι και οι επισκέπτες συναντιούνται, δουλεύουν, διασκεδάζουν στο κέντρο. Στο κέντρο βρίσκεται το Δημαρχείο, κεντρικές κρατικές υπηρεσίες, πολιτιστικά ιδρύματα και κάθε τι που δίνει την ταυτότητα μιας πόλης.

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες της Αθήνας αποτέλεσαν την χρυσή αφορμή για να παρθούν συγκεκριμένες πολύ σοβαρές αποφάσεις για μια νέα εικόνα και όψη του κέντρου της Αθήνας, για μια νέα ποιότητα ζωής των ανθρώπων που ζουν και δουλεύουν εκεί.

Εν όψει του 2004 προχώρησαν τα έργα ενοποίησης των αρχαιολογικών χώρων που άλλαξαν την εικόνα της πόλης από του Μακρυγιάννη μέχρι το Θησαύριο και έδωσαν μια νέα προοπτική για το ιστορικό κέντρο της πόλης - γύρω από το Δημαρχείο, από την Ερμού μέχρι το Γκάζι και την Ομόνοια, με συγκεκριμένα μέτρα και πόρους.

Τότε κατέβηκαν οι αναρίθμητες διαφημιστικές πινακίδες, που αλλοίωναν την όψη της πόλης και σκέπαζαν δείγματα σημαντικής παλαιότερης και σύγχρονης αρχιτεκτονικής. Τότε ξεκίνησε πρόγραμμα αποκατάστασης των όψεων των κτιρίων και η φροντίδα επισκευής μεγάλου αριθμού δημοσίων κτιρίων (νοσοκομεία, σχολεία, μουσεία κ.ά.)

Τότε απόλαυσαν για πρώτη φορά οι Αθηναίοι την ασφαλή και γρήγορη μετακίνηση τους με το μετρό, την εύκολη διαφυγή και αποφυγή του κέντρου με τις περιφερειακές οδούς και λεωφόρους, την βελτίωση της δημόσιας συγκοινωνίας.

Το 2004 ήταν η χρονιά που οι πολίτες της Αθήνας ένοιωθαν ευχάριστα στην πόλη τους, ένοιωθαν ασφαλείς και κυρίως αισιόδοξοι ότι η Αθήνα μπορεί να είναι μια ελκυστική και φιλόξενη πόλη για τους ίδιους αλλά και τους επισκέπτες της. Όμως, το όνειρο δεν κράτησε! Την όμορφη εκείνη πραγματικότητα ήρθε και πάλι να σκεπάσει η μιζέρια και η εγκατάλειψη. Τελείωσαν οι Ολυμπιακοί τελείωσε και η φροντίδα και το ενδιαφέρον για την Αθήνα και ιδιαίτερα για το κέντρο.

Η πρωτοβουλία για «Ξανά ζωή στο κέντρο της Αθήνας» βρήκε μεγάλη απήχηση. Κάποιοι «έθεσε τον δάκτυλο επί τον τύπον των ήλων» εκφράζοντας την αγωνία όσων ζουν και δραστηριοποιούνται στο κέντρο, αλλά και όσων μένουν μακριά αλλά αναζητούν τις πηγές της δικής τους ανασφάλειας.

Ίσως η κοινωνική ευαισθητοποίηση και ο αγώνας των πολλών που ενδιαφέρονται να συμβάλλουν, ξυπνήσει την κάθε μορφής εξουσία, για να σπάσει το γκέτο, την σκληρή πραγματικότητα - με ναρκωτικά, πορνεία, λαθρεμπόριο, και κάθε μορφής παρανομία - που υπάρχει στην καρδιά της πόλης.

Πάντα υπάρχει ελπίδα, αν και αυτήν σκεπάζει όχι απλά η νιρβάνια αλλά και η αδιαφορία για συγκεκριμένα μέτρα και πόρους από πλευράς της Κυβέρνησης.

Η Συντακτική Ομάδα

Η ξεχασμένη Αθήνα του Πολιτισμού εξαγγελίες χωρίς αντίκρισμα

Τέσσερα χρόνια μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας και η πόλη έχει εγκαταλειφθεί στην τύχη της. Η κεντρική διοίκηση αδιαφορεί πλέον για την ποιότητα ζωής της Πρωτεύουσας. Οι χιλιοειπωμένες και κλισέ εκφράσεις περί πόλης του πολιτισμού και περί αισθητικής αναβάθμισης της Πρωτεύουσας έχουν πλέον κουράσει και τους πιο εύπιστους.

Οι εξαγγελίες πολλές. Οι δεσμεύσεις κυβερνητικών παραγόντων πολλαπλάσιες των οικονομικών δυνατοτήτων που υπάρχουν, είτε από εθνικούς, είτε από κοινοτικούς πόρους. Όμως η Αθήνα χρειάζεται έργα. Χρειάζεται χρήματα και σχέδιο.

Ο πολιτισμός πράγματι αποτελεί σημαντική προτεραιότητα όμως η Κυβέρνηση με υπουργό Πολιτισμού τον ίδιο τον Πρωθυπουργό δεν κατάφερε να εξασφαλίσει διακριτό Επιχειρησιακό Πρόγραμμα για τον Πολιτισμό μέσα από το ΕΣΠΑ (όπως ονομάζεται το Δ' ΚΠΣ), όπως είχε γίνει με το Γ' ΚΠΣ της περιόδου 2000-20006.

Μια βόλτα στο κέντρο της Αθήνας δεν αφήνει πολλά περιθώρια αισιοδοξίας. Αν ανοίξουμε τα μάτια μας θα βρεθούμε μπροστά σε δεκάδες διαμάντια που κινδυνεύουν άμεσα. Σκόρπια σε λεωφόρους και στενά δρομάκια, έχουν να αφηγηθούν τις μικρές και τις μεγάλες ιστορίες τους.

«Διατηρητέα», πολλά σε άθλια κατάσταση, επιβιώνουν περισσότερο απο σύμπτωση. Ανασκαμμένα οικοπέδα, περιμένουν την...συνέχεια. Μικρά και μεγάλα μνημεία αναζητούν ένα πρόγραμμα φροντίδας.

Η ηγεσία του Υπουργείου Πολιτισμού κατά καιρούς έχει δεσμευθεί για σημαντικά έργα, ψηφίδες του πολιτιστικού μωσαϊκού της Πρωτεύουσας. Χαρακτηριστικά παραδείγματα μία σειρά από κτήρια - μνημεία και νέες υποδομές με σημαντική συμβολή στην Ιστορία της πόλης και την προβολή της Πολιτιστικής μας κληρονομιάς:

- το Μουσείο Ελληνικής Τέχνης στην Πλάκα,
- το Μουσείο Αθηνών στην Ακαδημία Πλάτωνος,
- το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο,
- η συντήρηση της Ακρόπολης,
- κτήριο Ακροπόλ στην Πατισίων,
- το Παλαιό Ωδείο στην οδό Φειδίου,
- το Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης στο ΦΙΕ,
- η συνέχιση της ενοποίησης των αρχαιολογικών χώρων της Αθήνας,
- παρεμβάσεις στο ιστορικό κέντρο

και πολλά άλλα μικρότερα που παρά τις εξαγγελίες έχουν μείνει χωρίς χρηματοδοτήσεις, χωρίς χρονοδιάγραμμα υλοποίησης και εν τέλει χωρίς προοπτική.

Χαρακτηριστική αυτής της διαπίστωσης είναι η απάντηση του Υπουργού Πολιτισμού σε σχετική ερώτηση της κας Διαμαντοπούλου, που περιορίζεται στα εξής: «Τα έργα για τα οποία γίνεται λόγος στην Ερώτηση και αφορούν την περίοδο 2007-2013 δεν θα χρηματοδοτηθούν μόνον από το ΠΕΠ Αττικής, αλλά και από εθνικούς πόρους και λοιπά συγχρηματοδοτούμενα Προγράμματα στο πλαίσιο του ολοκληρωμένου Εθνικού Αναπτυξιακού Σχεδιασμού. Η σειρά ένταξης των εν λόγω έργων θα κριθεί από τον τρόπο αξιολόγησης και ένταξης από τις αρμόδιες Διαχειριστικές Αρχές των εκάστοτε προγραμμάτων».

Είναι εύλογο το συμπέρασμα ότι σχεδιασμός υλοποίησης δεν υπήρξε και φυσικά δεν υπάρχει προϋπολογισμός, χρονοδιάγραμμα και εξασφαλισμένοι πόροι.

Στην ιστοσελίδα www.diamantopoulou.gr, υπάρχει ειδική ενότητα για τη ζωή στο κέντρο της Αθήνας. Εκεί μπορείτε να δείτε τις πρωτοβουλίες της Άννας Διαμαντοπούλου για την Αθήνα καθώς και να καταθέσετε τη γνώμη σας, τις απόψεις και τα σχόλια σας στο ειδικό microsite www.athinazoi.gr

Διαβάστε επίσης...

- ...Ξανά ζωή στην Αθήνα
- Ναρκωτικά ...δεν αρκούν οι πύρινοι μύδροι
- Ξεχασμένα τα κτήρια πολιτισμού στην Αθήνα
- Από το Βήμα της Βουλής

...Ξανά Ζωή στην Αθήνα

«μεταρρυθμίσεις» ...σε τι σχολεία;;;

Το σχολείο ως μικρογραφία της κοινωνίας, είναι χώρος όχι μόνο εκπαίδευσης, αλλά και αγωγής. Είναι φορέας γνώσης και κοινωνικοποίησης.

Στην αρχή του 21ου αιώνα το σχολείο αποκτά νέο, πιο «επικαιροποιημένο» νόημα και νέες ανάγκες προβάλλουν. Η διά βίου εκπαίδευση και μάθηση, η εισαγωγή των νέων τεχνολογιών στα σχολεία, η εξ αποστάσεως εκπαίδευση, η αναβάθμιση της επαγγελματικής εκπαίδευσης, η καταπολέμηση της σχολικής αποτυχίας είναι μερικοί από τους κύριους άξονες γύρω από τους οποίους περιστρέφονται οι εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις στην Ευρώπη.

Στους σχεδιασμούς συμμετέχουν ερευνητικά κέντρα και ινστιτούτα, συνδικάτα, εκπρόσωποι των εργαζομένων, εργοδοτικές οργανώσεις, επαγγελματικά επιμελητήρια κ.ο.κ., όπως για παράδειγμα συμβαίνει στην Αυστρία, στη Σουηδία, στο Λουξεμβούργο, στην Ολλανδία. Στην Ελλάδα αντίθετα οι αποφάσεις λαμβάνονται κεντρικά, από την Κυβερνητική πλειοψηφία, μετά από ένα κατ' επίφαση διάλογο, που οδήγησε σε κλειστά σχολεία όλων των βαθμίδων και ουσιαστικό χάσιμο μιας ολόκληρης χρονιάς. Και να σκεφθεί κανείς ότι η προσαρμογή της παρεχόμενης παιδείας στις ανάγκες της αγοράς εργασίας, η αναβάθμιση των σπουδών και η ευχερέστερη επαγγελματική αποκατάσταση προβάλλονται ως ζητούμενα. Είναι μια ακόμη από τις αντιφάσεις που συναντάμε στην ελληνική «εκπαιδευτική μεταρρύθμιση» και ένας από τους λόγους που αντί να λύνει, δημιουργεί προβλήματα.

Πέρα από τις γενικές πολιτικές για το εκπαιδευτικό μας σύστημα, που φέρονται να απαιτούν και συνταγματική αλλαγή, υπάρχουν και τα ειδικότερα καυτά προβλήματα που αντιμετωπίζουν σχολεία συγκεκριμένων περιοχών, και μάλιστα εκρηκτικά μέσα στα όρια του Δήμου της Αθήνας.

Τα προβλήματα αφορούν στην στέγαση σε ακατάλληλα κτίρια - με αίθουσες σε υπόγεια ακόμη και κοντίνερς, χωρίς αυλή και αυτοσυντηρημένα. - αλλά και στην αποδέσμευση των αναγκαίων και δυσεύρετων οικοπέδων για σχολεία, που θα

έδιναν διέξοδο στο πρόβλημα. Αποτέλεσμα η διπλοβάρδια να βρίσκεται, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του ΟΣΚ, στο 12,1%, ενώ το 8,2% των σχολείων στεγάζεται σε μισθωμένα κτίρια.

Η παρουσία των παλιννοστούντων και των μεταναστών στα σχολεία μας - συχνά σε πολύ υψηλά ποσοστά - αποτελεί πλέον αναπόσπαστο μέρος της σχολικής πραγματικότητας. Η ομαλή και έγκαιρη ένταξη στο εκπαιδευτικό μας σύστημα, παιδιών από τις ευαίσθητες ομάδες «κοινωνικού αποκλεισμού» είναι υπόθεση όλων όσων εμπλέκονται στην εκπαιδευτική διαδικασία. Είναι υπόθεση της πολιτείας που φέρει την ευθύνη σχεδιασμού της εκπαιδευτικής λειτουργίας, των εκπαιδευτικών που καλούνται να κάνουν το λόγο πράξη, των κοινωνικών φορέων, αλλά και των γονέων των παιδιών, που πρέπει να έχουν πλήρη ενημέρωση για τις ευκαιρίες που παρέχει το εκπαιδευτικό μας σύστημα στα παιδιά τους.

Πρέπει να υπάρχουν οι προϋποθέσεις για την προσέλευση και

φοίτηση στο δημοτικό σχολείο και στο νηπιαγωγείο όλων των παιδιών.

Το ολόημερο σχολείο πρέπει να αναβαθμισθεί και επεκταθεί, για την εξυπηρέτηση των κοινωνικών και παιδαγωγικών αναγκών, και την αναμόρφωση του σχολείου, ώστε να ανταποκρίνεται στις σύγχρονες ανάγκες του παιδιού, της οικογένειας και της κοινωνίας. Έτσι αναδεικνύεται η μέριμνα της πολιτείας, για τους εργαζόμενους γονείς, τις μονογονεϊκές οικογένειες, και τον εναρμονισμό της εργασιακής και οικογενειακής ζωής, αλλά και βοηθάει το παιδί να περάσει ευχάριστα και δημιουργικά την ώρα του και συνάμα τους γονείς να αισθάνονται ήσυχτοι για την ασφάλεια του χωρίς πρόσθετα οικονομικά βάρη.

Το αστικό σχολείο αποτελεί ένα ουσιαστικό κύτταρο της παιδικής κοινωνικοποίησης. Μαζί με την οικογένεια είναι οι χώροι ωρίμανσης και ανάπτυξης του παιδιού και του εφήβου. Χρειάζεται λοιπόν σχέδιο και το ουσιαστικό ενδιαφέρον όλων μας.

Ναρκωτικά... δεν αρκούν οι πύρινοι μύδροι

Έχει διαπιστωθεί ότι η στροφή προς τα ναρκωτικά παρουσιάζεται κυρίως σε εποχές ανασφάλειας, αναταραχής και αμφισβήτησης. Μεγάλη διάδοση σημείωσαν έτσι τα ναρκωτικά στις Ην. Πολιτείες της Αμερικής και έπειτα στις ευρωπαϊκές χώρες κατά την περίοδο που επακολούθησε την οικονομική κρίση του 1929, κατά τη δεκαετία μετά τον τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο και, ακόμη, κατά την περίοδο μετά την ανάμειξη των Αμερικανών στον Πόλεμο του Βιετνάμ και τη διεθνή φοιτητική εξέγερση της δεκαετίας '60. Κατά τις περιόδους αυτές της αναστάτωσης, χάνεται η πίστη σε αξίες και στον άνθρωπο, παρατηρείται έντονη απογοήτευση, δυσφορία στον πόνο ή τις δυσκολίες και διάθεση για άμεση απόλαυση των πάντων ή και για αυτοκαταστροφή.

Ένα τέτοιο περιβάλλον άγχους έχει δημιουργηθεί και στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια λόγω των ποικίλων δομικών μεταβολών που έχουν συντελεσθεί στην κοινωνία μας: άμετρη αστικοποίηση, ψυχολογία υπερκαταναλωτισμού, ανισορροπία μεταξύ διαθέσιμων μέσων και σκοπών, χαλάρωση των οικογενειακών δεσμών, αλλά και των ενδιάμεσων κοινωνικών μορφών που γεφυρώνουν τη σύγχρονη «πιρηνική» οικογένεια με την ευρύτερη κοινωνία (π.χ. γειτονιά), προβλήματα των νέων να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους και στη συνέχεια να βρουν δουλειά. Αυτοί είναι μερικοί από τους παράγοντες που επιτείνουν το συναίσθημα του κενού ή της απογοήτευσης - στην εποχή μας - και που οδηγούν ορισμένους νέους στην αναζήτηση δρόμων -συνήθως μονής κατεύθυνσης- για διαφυγή προς εφήμερους τεχνητούς «παραδείσους».

Πως θα αντιμετωπισθεί η κατάσταση στη χώρα μας; Πολλά έχουν γραφεί και σίγουρα η απάντηση δεν είναι απλή ή μονοσήμαντη. Προφανώς και χρειάζονται ολοκληρωμένες παρεμβάσεις και μέτρα που ενισχύουν τους παραδοσιακούς κοινωνικοποιητικούς θεσμούς (σχολείο, οικογένεια, εργασία). Θα πρέπει επομένως τα μέτρα αυτά να περιλάβουν (ως προς τη νεότητα) ρυθμίσεις όπως: η κατάρτιση ενός λιγότερου πειστικού και περισσότερο συγχρονισμένου σχολικού προγράμματος, η ορθολογικότερη οργάνωση των θεμάτων επαγγελματικού προσανατολισμού και επαγγελματικής αποκατάστασης, η ενίσχυση της οικογένειας ως φορέα επικοινωνίας και διαλόγου, η στροφή προς μια παιδεία με ανθρωπιστικότερο χαρακτήρα και φυσικά η προώθηση μιας κοινωνίας όπου ο πολίτης, θα νοιάζεται για τους γύρω του, θα θέλει αλλά και θα μπορεί να νοιώθει ασφαλής προσφέροντας την βοήθεια του, σε όποιον την έχει ανάγκη.

Δεν αρκούν οι πύρινοι μύδροι και μεγαλόστομες αναλύσεις, μιλώντας για «κινδύνους» και «μάστιγες» της κοινωνίας. Δεν αρκεί η έκφραση συμπάθειας για τους εξαρτημένους από απόσταση «ασφαλείας». Εκείνο που κυρίως χρειάζεται είναι πρώτον να διαπιστωθούν οι πραγματικές διαστάσεις του προβλήματος (χωρίς τις δραματοποιήσεις της ειδησεογραφίας, ούτε και απλοϊκά μηνύματα αισιοδοξίας) και δεύτερον, να συνειδητοποιηθεί το γεγονός ότι και οι εξαρτημένοι είναι ένα κομμάτι της κοινωνίας μας, που πάνω απ' όλα έχουν ανάγκη ανθρώπινης συμπεριφοράς, επιστημονικής φροντίδας, συγκεκριμένων μέτρων της πολιτείας και της αλληλεγγύης όλων μας.

Ξεχασμένα τα Κτήρια Πολιτισμού στην Αθήνα

- ① Ακροπόλ Πατρίσων
(αγοράστηκε το 2002 και εγκαταλείφθηκε στην τύχη του)
- ② Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης - ΦΙΕ
(καθυστερεί μέχρι ματαιώσεως)
- ③ Δημοτικό Θέατρο Πειραιά
(ο χρόνος περνά οι σκαλωσιές μένουν)
- ④ Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο
(οι εργασίες έμειναν στη μέση, η επέκταση του ξεχάστηκε)
- ⑤ Μουσείο Ελληνικής Λαϊκής τέχνης.
(πολλές οι ανάγκες...)

Η Αθήνα χιονισμένη 2008

Κι όμως, στην Αθήνα χιονίζει. Για τον αφορισμό ότι «στην Αθήνα δεν χιονίζει» εκτός από την πραγματικότητα, θα πρέπει να επικαλεστούμε (και) την ψυχολογία. Το χιόνι για τους περισσότερους ανθρώπους των πόλεων είναι ένας ευχάριστος επισκέπτης. Το χιόνι υποδεχόμαστε ως ένα ευχάριστο διάλειμμα στην ανυπόφορη καθημερινότητα.

Από το βήμα της Βουλής

1η ερώτηση: Ενοποίηση ιστορικού κέντρου Αθήνας (χάνεται στον χρόνο το όραμα της Μελίνας)

Τις προθέσεις της Κυβέρνησης για τη συνέχιση του προγράμματος Ενοποίησης του ιστορικού Κέντρου της Αθήνας και την ανάπλαση της περιοχής ζήτησε να πληροφορηθεί η Άννα Διαμαντοπούλου με ερώτηση προς τον κ. Σουφλιά, ζητώντας παράλληλα ενημέρωση για τις προβλεπόμενες χρηματοδοτήσεις, το χρονοδιάγραμμα υλοποίησης καθώς και την προοπτική αξιοποίησης των μελετών που υπάρχουν στα συρτάρια του ΥΠΕΧΩΔΕ.

Στην ερώτηση επισημαίνονται τα εντυπωσιακά αποτελέσματα του προγράμματος ενοποίησης των αρχαιολογικών χώρων την τελευ-

ταία δεκαετία, που συνέβαλαν καθοριστικά στην αναβάθμιση του κέντρου της Αθήνας, στην βελτίωση της ποιότητας ζωής των κατοίκων, στην ανάδειξη και προβολή στοιχείων της πολιτιστικής μας κληρονομιάς.

Είναι σαφές ότι η συνέχιση του προγράμματος θα συνέβαλε καθοριστικά στην ανατροπή της ντροπιαστικής εικόνας του κέντρου της Αθήνας που μαστίζεται από ναρκωτικά, πορνεία, λαθρεμπόριο. Ένα κέντρο που έχει εγκαταλειφθεί στην τύχη του μετά του Ολυμπιακού Αγώνες, σβήνοντας κάθε προοπτική που αυτοί είχαν δημιουργήσει.

2η Ερώτηση: «Αθήνα: Ξανά ζωή στο κέντρο»

Τις προθέσεις της Κυβέρνησης να αναλάβει πρωτοβουλία για το συντονισμό των αρμόδιων φορέων της Πολιτείας προκειμένου να αντιμετωπισθούν τα εκρηκτικά προβλήματα του Κέντρου της Πρωτεύουσας, ζήτησε να πληροφορηθεί με ερώτηση της από τον Υπουργό Εσωτερικών και Δημόσιας Διοίκησης Πρ. Παυλόπουλο η Άννα Διαμαντοπούλου.

Τα προβλήματα της Αθήνας είναι τόσο μεγάλα και πολύπλοκα, που δεν αρκούν οι καλές προθέσεις, και τα

αποσπασματικά μέτρα από διάφορα Υπουργεία ή τις τοπικές αρχές.

Στην ερώτηση της η βουλευτής Α' Αθήνας υπογραμμίζει ότι «για να πετύχουμε ξανά ζωή στο κέντρο της Αθήνας τα αποσπασματικά μέτρα δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα». «Υπάρχει άμεση ανάγκη δημιουργίας ενός συντονιστικού οργάνου υψηλού πολιτικού κύρους και δυνατοτήτων». Η Άννα Διαμαντοπούλου αναφέρει μεταξύ άλλων ότι «η αξιοποίηση της εμπειρίας συλλόγων της Κοινωνίας των

Πολιτών, που ενεργοποιούνται εδώ και χρόνια στην περιοχή, καθώς και ειδικών επιστημόνων, μπορεί να συμβάλει στην διαμόρφωση ενός συγκεκριμένου σχεδίου δράσης, για το οποίο φυσικά θα πρέπει να προβλέπεται χρονοδιάγραμμα ενεργειών και πόροι. Κάθε παρέμβαση θα πρέπει να κατατείνει στο να υπάρχει αξιοπρεπής και ανθρώπινη ζωή για τους κατοίκους, τους εργαζόμενους, τους επαγγελματίες, τους μετανάστες που αναζητούν δεύτερη πατρίδα, τα παιδιά που θέλουν να αποθεραπευτούν».

3η ερώτηση: Αποκατάσταση ζημιών στην Αρχιεπισκοπή των Καθολικών

Ένα από τα πιο γνωστά νεοκλασικά κτήρια της Αθήνας, ο Αγ. Διονύσιος επί της οδού Πανεπιστημίου, βρίσκεται στο έλεος της αδιαφορίας και της αδράνειας της πολιτείας.

Ο ναός υπέστη σοβαρές ζημιές από το σεισμό του 1999 και έκτοτε παρά τις συνεχείς επιστολές της Αρχιεπισκοπής των εν Αθηναις Καθολικών προς τους διατελέσαντες Υπουργούς Πολιτισμού καμία ουσιαστική απάντηση δεν έχει δοθεί.

Από τη στιγμή που το μνημείο χαρακτηρίστηκε σεισμόπληκτο δεν έχει προχωρήσει κανένα έργο για την αποκατάσταση των ζημιών.

Το θέμα επαναφέρει με ερώτηση της προς τον Υπουργό Πολιτισμού Μιχ. Λιάπη η Άννα Διαμαντοπούλου ζητώντας να ενημερωθεί γιατί έχουν καθυστερήσει τα έργα αποκατάστασης καθώς και σε ποιες ενέργειες σκοπεύει να προχωρήσει το Υπουργείο για την εκταμίευση των απαραίτητων κονδυλίων για την περάτωση των έργων.

4η Ερώτηση: «Επεισόδια στο κέντρο της Αθήνας»

Συχνά το κέντρο της Αθήνας βρίσκεται στο έλεος ταραχών και επεισοδίων που επηρεάζουν την ομαλή λειτουργία καταστημάτων και καλλιεργούν το αίσθημα ανασφάλειας και αγανάκτησης στους πολίτες.

Οι ευθύνες γίνονται ως είθισται μπαλάκι και στο τέλος ενοχοποιούνται συλλήβδην οι πορείες στα μάτια του πολίτη.

Αυτό το μείζον θέμα θίγει με ερώτηση της προς τον αρμόδιο Υπουργό Δημόσιας Τάξης με ερώτηση της η Άννα Διαμαντοπούλου. Μεταξύ άλλων αναφέρει ότι πότε το ΕΒΕΑ, πότε άλλοι επαγγελματικοί φορείς και πότε απλοί πολίτες εκφράζουν την αγανάκτηση τους, ενώ η Αστυνομία προβαίνει σε κοινότυπες δηλώσεις ικανοποίησης «για τον επαγγελματισμό και υψηλό επίπεδο επιχειρησιακής ετοιμότητας...».

Η Άννα Διαμαντοπούλου υπογραμμίζει ότι «τα προβλήματα όμως των πολιτών της Αθήνας δεν αντιμετωπίζονται ούτε με την έκφραση ικανοποίησης ούτε με διαπίστωση των προβλημάτων. Χρειάζονται συγκεκριμένα μέτρα για την αποκατάσταση του κύρους και της επιχειρησιακής ικανότητας της Αστυνομίας. Χρειάζεται αναζήτηση και μέτρα κατά των υπευθύνων των επεισοδίων, προς κάθε κατεύθυνση και όχι με επιλεκτικές προσαγωγές «για τα μάτια του κόσμου».

Με βάση τις παραπάνω διαπιστώσεις η Άννα Διαμαντοπούλου ερωτά τον αρμόδιο Υπουργό τι μέτρα προτίθεται να πάρει η Κυβέρνηση για την διασφάλιση της ηρεμίας στο κέντρο της Αθήνας, για την προστασία της ζωής και αποκατάσταση των περιουσιών των κατοίκων της, για αξιοκρατικές επιλογές και αποτελεσματική λειτουργία της Ελληνικής Αστυνομίας;

Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα www.diamantopoulou.gr • Ταχυδρομική Διεύθυνση: Διάκου 20, 11743 - Αθήνα, τηλ.: 210 92 37 536

Σας καλούμε να συμμετάσχετε στο «Διάλογο»

Μηνιαία Εφημερίδα - Διανέμεται Δωρεάν

Ιδιοκτήτης: "Αναπνοή στην πόλη", Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία, Μεγαλοπόλεως 1, Καλλιθέα 176 75, τηλ.: 210 94 31 572
Εκδότης • Διευθυντής: Σωκράτης Σαρινόπουλος • Ξάνθου 28, Ελληνικό 16 777 • e-mail: anarpoi@sokratis.eu
Εκτύπωση: UNISSET - Γραφικές Τέχνες Ε.Π.Ε. • Μαυρομικάλη 4, 15 354 Γλυκά Νερά

